
Strážkyně podsvětí

*Pokud si někdo lehne a vyzve vás,
abyste po něm šlapali,
pak jste pozoruhodný jedinec, když to odmítnete.*

Přiblížili jsme se k našemu domu a myšlenky na zločin okamžitě vystřídaly myšlenky na vodu. Nikdo z nás však neměl žízeň, toužili jsme do ní ponořit celé tělo. Koupání v Egyptě probíhalo tak, že sluha poléval dotyčnou osobu kbelíky vody, ale pro osobu ženského pohlaví to nebylo zrovna nejvhodnější. Proto jsem nechala v domě vybudovat koupelnu s elegantní plechovou vanou. Drahocenná voda se do ní musela nanosit ručně, ale dala se vypustit do méj malé květinové zahrádky, takže nepřicházela nazmar.

Když jsem vylezla osvěžená z vany, Emerson už prošel zmíněnou procedurou a ještě měl mokré vlasy. Usedli jsme na verandu. Slunce už zapadalo za západní pohoří a na tmavnoucí východní obloze se objevily první hvězdy. Nefret rozsvítila lampu a četla si. Na mou otázku, kde jsou hoši, odpověděla, že šli večeřet na dahabíji.

„Večeřet? A co tam budou jíst?“ podivila jsem se.

„Zřejmě totéž co posádka,“ odtušil Emerson a podal mi sklenku whisky se sodou. „Dejte si nohy na stůl a odpočívajte, Peabodyová. Po tom dnešním cvičení vypadáte trochu... ztuhle.“

Dala jsem se do prohlížení dopolední pošty, k čemuž jsem dosud neměla příležitost. Evropská komunita v Luxoru se rozrůstala zčásti aktivitami cestovní společnosti Cook a zčásti rostoucím vřelým hlasem vhodného letoviska.

Hosté a obyvatelé si vyměňovali pozvání na večere v hotelech a na svých dahabíjích, hráli tenis a vzájemně se pomlouvali. Jak čtenář může předpokládat, Emerson touto komunitou opovrhoval.

Mezi došlou poštou byl dopis od našeho bohatého amerického přítele Cyruse Vandergelta. Několik týdnů před námi přijel do svého velkolepého domu zvaného „Hrad“, stojícího poblíž vstupu do Údolí králů. Cyrus financoval expedice v údolí mnoho let, ale nakonec se koncese vzdal a obrátil pozornost k lokalitě Dra Abú an-Naga, kde jsme objevili hrobku Tetišeri. Chudák Cyrus neměl vůbec štěstí a brzký úspěch pana Theodora Davise, který po něm převzal koncesi, mu pořádně hnul žlučí. Minulou sezonu tam našli novou královskou hrobku Thutmose IV. Přestože byla vykradená a poničená, stále obsahovala fragmenty pohřební výbavy včetně nádherného kočáru.

Pan Davis nepatřil k lidem, které jsem obdivovala, a zdálo se mi nefér, že měl větší štěstí než Cyrus. Jenže Davis oplýval něčím, čeho se Cyrusovi nedostávalo, a sice chytrostí, s jakou do své činnosti aktivně zapojil Howarda Cartera. Howard pracoval a Davis to platil. Howard odváděl namáhavou a špinavou práci na vykopávkách a Davis přicházel, kdy se mu zachtělo, doprovázený hordou přátel a příbuzných. Také měl hojný podíl na předmětech, které našel Howard.

„Cyrus nás zve na večeri,“ oznámila jsem Emersonovi.

„Příliš pozdě,“ odvětil spokojeně.

„Ne dnes. Kdykoliv se nám to bude hodit.“

„Ať jde k čertu,“ zavrčel Emerson.

„Nebruč. Vždyt máš Cyruse rád.“

„Má určité dobré vlastnosti,“ připustil, „ale také má příliš rád společnost. Kdopak ještě chce mrhat naším časem?“

Listovala jsem dopisy. „Pan Davis pořádá soaré na své dahabíji...“

„Ne.“

„Připouštím, že to může být nudné, ale je to Howardův patron a horlivý nadšenec.“

„Překvapuje mě vaše náklonnost, Peabodyová.“ Emerson na mě upřel přísný pohled. „Ten muž je náfuka a arogantní ignorant. A ta ženská Andrewsová, která ho doprovází...“

„To jsou jen plané klepy, Emerson. Je to jeho sestřenice.“

„Cha,“ uchechl se. „Kdo ještě?“

Zprávu od Enid Fraserové jsem schovala mezi ostatní dopisy. Oznamovala, že se ubytovali v Luxoru v hotelu a že doufá v naše brzké setkání.

„Ostatní jsou jenom pozdravy a přivítání, Emersone. Od doktora Willoughbyho, monsieur Legrain, pana de Peystera Tytuse. Hledá teď s Newberrym v Malkatě...“

„Zajímavé místo,“ poznamenal Emerson. „Musíme tam jednoho dne... Zatraceně! Nejsme tady ještě ani čtyřicet hodin a už se sem trousí lidé. Ach, to jste vy, Cartere. Jde o společenskou, nebo oficiální návštěvu?“

„Samozřejmě že to první.“ Howard přijal nabídnutou židli a pokračoval: „Žádná z vašich aktivit, profesore, nemůže inspirovat návštěvu inspektora Horního Egypta. Doufám, že jste se nezapojil do ilegálních vykopávek nebo prodeje ukradených starožitností.“

Usmála jsem se jeho drobnému žertu a Emerson něco zabručel. Howard se nenechal odradit. „Slyšel jsem, že jste se u mě odpoledne zastavili. Je mi líto, že jsem vás nemohl přivítat u hrobky.“

„Už se objevila nějaká stopa po pohřební komoře?“ otázal se Emerson.

„Ta chodba se zdá být nekonečná,“ vzdychl Howard.

„Je to hrobka Hatšepsovet?“ zeptala se dychtivě Nefret.

Howard se k ní otočil. „Základní skladiště, které jsme odhalili minulou sezonu, nám dodává jistotu, že je to ona.“

„Samotná velká královna Hatšepsovet,“ pronesla zasněně Nefret. „Je ohromující, že o její hrobce se vědělo už v řeckém období, a přesto se ji nikdo nesnažil vykopat. To je od vás velice chytré, pane Cartere!“

Nevěřím, že by si uvědomovala zničující účinek svých velkých obdivných očí na osobu opačného pohlaví. Howard zrudl, zakašlal a snažil se tvářit skromně.

„Víte, někteří z mých předchůdců se o to pokusili. Lze je těžko obviňovat, že to vzdali. Je to dvojnásob těžká práce, chodba je téměř celá zasypaná sutí.“

„Tím bude váš úspěch imponantnější,“ prohlásila Nefret. „Myslíte, že najdete Hatšepsovetinu mumii?“

Emerson zchladil její nadšení. „Jen málo královských mumii bylo nalezeno v jejich hrobkách. S největší pravděpodobností ji kněží odstranili a ukryli stejně jako mumie nalezené v Hrobce králů. Ta její je možná mezi nimi, protože se tam nachází několik neidentifikovaných mumii žen.“

Rozhovor o archeologii byl zajímavý a já jsem dychtila po novinkách. Vyzvala jsem tedy Howarda, ať zůstane na večeři. Teprve později večer, až

když Nefret odešla do svého pokoje a Emerson do pracovny, aby tam našel něco, co chtěl Howardovi ukázat, jsem měla příležitost položit mladému muži otázku, která mě už několik dní trápila.

„Proč jste mi tehdy večer, když jsem se vás ptala na hrobku dvacet A, neřekl, že žádná taková neexistuje?“

„Prosím?“ podíval se na mě nechápavě Howard. „Hrobka dvacet... Ach ano, už si vzpomínám. Myslel jsem, že říkáte ‚dvacet dva‘. Je to jenom díra, paní Emersonová, nepopsaná a prázdná, až na pár nevýznamných fragmentů.“

„Ach tak,“ usmála jsem se smutně. „Dlužím vám omluvu, Howarde. Domnívala jsem se... Hrome, Emersone, jak dlouho budete postávat ve dveřích?“

„Dlouho ne,“ odpověděl můj manžel. „Cartere, vy tvrdíte, že jste mé ženě špatně rozuměl? Zajímalo by mě, jestli mluvíte pravdu.“

Howardovi se zatřásla brada, „Pane, věřte mi! Nikdy bych vám nebo paní Emersonové nelhal.“

„Samozřejmě že ne,“ zvolala jsem. „Emersone, přestaňte na něho pouštět hrůzu.“

K Howardově zjevné úlevě se rozhovor vrátil k archeologii. Večer skončil jeho naléhavým pozváním k návštěvě hrobky hned druhý den dopoledne. „Pokud budete někde poblíž,“ dodal.

„O tom pochybuju,“ odpověděl Emerson a zafuněl. „Ještě jsem se nerozhodl, kde začneme. Logika by velela u čísla pět. Je to první z anonymních hrobek, ale nachází se příliš blízko vstupu do údolí a já dávám přednost práci v oblasti, kde mě neobtěžují ti zatracení turisté. Chci se ještě jednou porozhlédnout kolem, než se rozhodnu.“

Howard odešel, tak jsem lehce naštvaně oslovila manžela: „Mluvíte příliš tajemně, Emersone. Co mělo znamenat obvinění Howarda ze lži?“

„Neřekl jsem, že lže. Řekl jsem, že nemluví pravdu.“

„Zatraceně, Emersone...“

Emerson se zašklebil. „Peabodyová, kdybyste Howardu Carterovi tím svým tónem nepřipouštějícím jakékoliv námitky řekla, že půjdeme hledat hrobky vládců ztracené Atlantidy, tak by neměl odvahu říct vám, že neexistují. Je pravda, má drahá, že jsem jediný živoucí člověk, který se odvažuje s vámi nesouhlasit. To proto mi zůstáváte tak vášnivě oddaná po tolik let.“

„To je pouze jeden z důvodů,“ prohlásila jsem, neschopná odolat jeho úsměvu nebo teplému stisku ruky.

„Přesně,“ souhlasil a sfoukl lampu.

Hoši se vrátili časně ráno, dali totiž přednost vydatné anglické snídani před tím, co snídají Egypťané. Emerson se nemohl dočkat, až vyrazíme do údolí. Když jsem se ho zeptala, co budeme ten den dělat, změnil téma.

Vzduch byl příjemně chladný. Doprovázel nás Abdulláh s několika muži. Pomáhal mi překonat nejstrmější úseky a trval na přestávkách k odpočinku. Během jedné ze zastávek řekl: „Je dobré zase pracovat, Sitt. Ale nechápu, proč Otec kleteb nechce zkoumat další královskou hrobku.“

„Znáte jeho metody, Abdulláhu. Zajímá se více o pravdu a poznání než o poklady.“

„No právě,“ přikývl Abdulláh.

Mile jsem se na něho usmála. „Souhlasím, příteli. Obávám se, že to bude nudná sezona.“

Abduláhovi se zachvěly koutky úst. „To si nemyslím, Sitt, když jste tady vy.“

Byla jsem dojatá a polichocená. „Vlastně se už jistá možnost objevila, Abdulláhu. Vzpomínáte si na tu zprávu o hrobce dvacet A?“

„Ta neexistuje, Sitt.“

Ujistla jsem ho, že to dobře vím, a prozradila mu, že podobnou zprávu, lépe řečeno výhrůžku, jsme dostali už dříve v Káhiře. „Určitě je vám stejně jako mně jasné, že někdo se pokouší přimět Emersona, aby hledal hrobku, která musí ležet někde mezi hrobkami dvacet a dvacet jedna.“

„Musí?“ opakoval nechápavě Abdulláh.

„Vy nedáváte pozor, Abdulláhu. Zopakuji vám svoje zdůvodnění.“

„Ne, Sitt, není třeba. Slyšel jsem vás dobře. Takže jste rozhodnutá tu hrobku hledat?“

„Jsem zcela závislá na vaší pomoci, protože dokážete rozpoznat stopy ukrytého hrobu.“

„Ano, Sitt. Porozhlédneme se kolem.“ Výraz jeho tváře se rozjasnil. „Bude to lepší než kopat v prázdných dírách.“

Když Emerson zamířil k malému bočnímu údolí, které jsme předchozí den navštívili, moje naděje vzrostly. Místo aby do něho vstoupil, otočil se opačným směrem, studoval své papíry a něco si mumlal.

Ukázalo se, že dneska ho zajímá hrobka 21. Zatímco si Nefret s Davidem připravovali fotoaparáty, snažila jsem si vzpomenout, co o ní vím. Nebylo toho mnoho. Během dřívějších vykopávek do ní vstoupili jednou nebo dva-

krát. Belzoni, ten všudypřítomný Ital, se zmínil, že v ní spatřil dvě anonymní mumie. Od té doby suť částečně zasypala vstup, ale horní část byla stále volná. Emerson přikázal mužům, aby odklidili kamení. Byl to Selim, kdo našel první artefakt, použijeme-li tento termín velmi volně. Podal ho s úsměvem Emersonovi.

„Zátka od šampaňského,“ vykřikl Emerson. „K čertu!“

Našla jsem zastíněný výklenek v útesu a Nefret se ke mně připojila. Ale netrvalo dlouho a Emerson ji zavolal zpátky. Já zůstala, kde jsem byla. Měla jsem se prohrabovat sutí, ale abych byla upřímná, trochu jsem trucovala. Byli jsme k zbláznění blízko místa, kde se musela nacházet hrobka 20 A. Tak blízko, a přesto tak daleko! Cítila jsem, že mě Emerson úmyslně týrá.

Čas od času kolem prošli turisté ve dvojicích nebo skupinách. Někteří měli tu troufalost se zastavit. Uvažovala jsem, jestli nemám otevřít piknikový koš a zavolat rodinu na svačinu, když jsem zahlédla povědomou postavu. Musela jsem se podívat dvakrát, než jsem ji poznala. Plukovník vyměnil formální černý oblek za tvídový a na tváři mu hrál benevolentní úsměv. Tvář jeho dcery, visící mu na paži, byla zarudlá námahou a horkem. Na rozdíl od otce neměla dost rozumu a naprosto nevhodně se oblékla. Dlouhou sukni měla pokrytou prachem a korzet si nechala příliš stáhnout.

„Dobré dopoledne, paní Emersonová,“ pozdravil plukovník a smekl kloboúk. „Jeden z *gaffirů* nám řekl, kde jste. Doufám, že nerušíme?“

Zdvořilost vyžadovala, abych neřekla pravdu. „Vůbec ne. Posadíte se a odpočinete si chvilku?“

„Právě jsme si chtěli udělat pauzu a něco sníst,“ oznámil plukovník. „Třeba se k nám připojíte.“

Otočil se a pokynul sluhovi, který šel za nimi. Ten ubohý muž byl obtěžkán nejen těžkým košem, ale i skládacím stolkem a několika polštáři. Jakmile vše připravil, okamžitě se vzdálil. Dolly se posadila na polštář a zaujala rozkošnou pózu.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala se.

„Pracují,“ odvětila jsem.

Plukovník zůstal stát. „Půjdu se podívat, pokud smím. Jak už jsem řekl vašemu manželovi v Káhiře, toto mě velmi zajímá. Myslel jsem, že bych sponzoroval některé vykopávky.“

„Jsou i jiné oblasti mimo Údolí králů, kde se vyplatí investovat,“ poznamenala jsem.

„Právě to bych rád konzultoval s profesorem Emersonem,“ zazněla zdvořilá odpověď. „Omluvíte mě, dámy?“

Neobtěžovala jsem se pokračovat v konverzaci s Dolly. Nebyla to moje společnost, po níž toužila. Zatvářila se velmi zklamaně, když se jako první objevila Nefret.

„Přijdou i ostatní?“ zeptala jsem se, než to mohla učinit Dolly.

„Za chvíli,“ odpověděla Nefret. „Plukovník Bellingham se začal vyptávat a víš, jaký profesor je, když mu někdo poskytne příležitost k přednášce.“

Zarachocení kamínků opodál způsobilo, že Dolly lehce vykřikla. „Spadne na nás ten útes? Bože, tohle je tak děsivé místo!“

„Nic na vás nespadne,“ ujistila ji Nefret s pohrdavým zkřivením rtů. Otočila se a zastínila si rukou oči. „Někdo jde po cestě.“

Do jisté míry to byla cesta, ačkoliv po ní putovaly většinou pouze kozy. Lidé častěji využívali cestu, kterou jsme přišli i my přes jeden z kopců Dajr al-Bahrí, což byla ve srovnání s touto strmou a riskantní pěšinou přímo silnice. Už jsem na to chtěla poukázat, když se shora ozval málo zřetelný zvuk a Nefret strnula.

„Je to koza, tedy podle tenkého hlasu spíše kůzle. Musí mu něco být, protože se ani nehne.“

Ten zvuk zazněl znovu. Nebylo pochyb, že zvíře je vyděšené nebo ho něco bolí.

„Nefret!“ křikla jsem. „Počkej. Zavolám...“

Věděla jsem, že je to marné. Její měkké srdce nemohlo odolat volání zvířete, které potřebuje pomoc. Než jsem stačila vstát, vyrazila.

„Zatraceně,“ vyhrkla jsem a pospíchala nikoliv za ní, ale ke vchodu do hrobky. „Ramsesi! Emersone! Davide!“

Rezolutní tón mého hlasu je přinutil k běhu. Nefret však byla dobrých šest metrů vysoko, než dorazili. Pohybovala se opatrně, ale rychle vystupovala vzhůru.

Emerson zaklel a vyrazil za ní.

„Počkej, tati,“ zadržel ho Ramses. „Myslím, že jde pro kozu. Víš, že bez ní dolů nesleze.“ Okamžitě si zul boty a ponožky a vydal se za Nefret. David chvíli váhal, ale pak spěchal za ním. Ramses uměl lézt po skalách jako kamzík. Zanedlouho dohnal Nefret, která už došplhala ke kůzleti. To bylo zjevně rozhodnuté, že zůstane, kde je. A tak Ramses odstrčil Nefret, popadl

bránící se mládě a podal je za sebe Davidovi. Ten slezl dolů, kůzle postavil na zem a spolu s námi se díval, jak Ramses pomáhá Nefret sestoupit.

Inteligentní kozí stvoření využilo naší nepozornosti a vrhlo se na koš s občerstvením. Bylo to pravděpodobně nejlepší jídlo, jaké kdy ochutnalo. Dolly si toho všimla jako první. Vykřikla a kůzle odehnala slunečníkem, ale příliš pozdě.

Bellinghamovi už neměli důvod zůstat a zakrátko odešli. Teprve pak jsem otevřela náš koš s jídlem.

„Jaká škoda, že Bellinghamovi přišli o svou svačinu,“ poznamenala Nefret s jiskřičkami v očích.

„Plukovník to vzal s větším humorem, než bych od něho očekávala,“ pokázala jsem. „Dovedl se tomu zasmát.“

„Zdá se, že má opravdový zájem o egyptologii,“ připustil neochotně Emerson. „Položil mi několik rozumných otázek. Řekl jsem mu, že může přijít znovu, jestli bude chtít.“

„To jako sem?“ vyzvíдалa jsem.

„Kam jinam?“ opáčil Emerson. „Zdržíme se tu ještě den nebo dva. A pokud budeme takhle lelkovat, tak ještě déle. Jdeme, moji drazí.“

Ramses zůstal pozadu, ještě se nestačil about. „Počkej chvilku, chci s tebou mluvit,“ řekla jsem mu.

„Otec čeká, že mu...“

„Nepotrvá to dlouho. Jak jsi včera večer našel paní Fraserovou?“

Lehké trhnutí jeho těla by uniklo každému, ale ne mně. „Kdo ti to řekl?“ zeptal se rezignovaně.

„Nikdo. Váš včerejší rychlý odchod z domu prozradil, že máte na večer nějaké plány. Jelikož ses mi o tom nezmínil, domyslela jsem si, že půjde o něco, co bych neschválila. Nejdříve mě napadla zábava, kterou si v Luxoru mohou mladí muži dopřát. Pak jsem usoudila, že ty nejsi tak frivolní nebo... necudný. Dospěla jsem k závěru, že ses vydal k někomu známému. Vědělš, že se tam zdržuje paní Fraserová...“

„Tvoje zdůvodnění je jako vždycky nevyvratitelné,“ přerušil mě Ramses.

„Setkal ses s ní.“

„Ano. Já... Chtěl jsem ti o tom říct.“

„Pochopitelně,“ poznamenala jsem suše.

„Najít příležitost k soukromému rozhovoru s tebou je těžké. Znáš otcovo mínění o záležitostech, které narušují jeho vykopávky.“

„Lépe než ty. Na otce nemysli, vyřídím to s ním sama. Takže přestaň chodit kolem horké kaše, Ramsesi.“

„Stručně řečeno se zdá, že moje původní teorie byla naprosto mylná,“ spustil Ramses. „Není to paní Fraserová, kdo trpí duševní poruchou. To její manžel obdržel zprávu od starověké egyptské princezny Tašerit. Chce, aby našel její hrobku a...“ Ohleduplně, ale pevně mi přitiskl dlaň na ústa. „Prosím nekřič, mamí. Sedni si na tenhle kámen. Uklidni se, než promluvíš.“

Posadila jsem se. Nemohla jsem jinak, protože mě rukou na rameni tlačil dolů.

Jakmile mi uvolnil ústa, řekla jsem: „Pokud nechceš, abych křičela, Ramsesi, měl bys pečlivěji volit slova. Předpokládám správně, že pan Fraser dostal zprávu prostřednictvím paní Whitney-Jonesové?“

Přikývl a já se ptala dál: „A ta princezna, krásná, mladá princezna, zemřela předčasnou smrtí? Zabil ji krutý otec, protože se opovážila zamilovat do neurozeného mladíka? Nebo chřadla smutkem, když její zlý otec zavraždil zmíněného mladíka?“

Konce Ramsesova kníru se zachvěly. Usoudila jsem, že je to známka pobavení. „Ten otec se zbavil obou, pohřbil je zaživa, aby zhynuli ve vzájemném objetí.“

„Dobrý bože, ta žena nemá žádnou představitost,“ poznamenala jsem znechuceně. „Mohla si vymyslet originálnější scénář. Nepochybuju, že z Donaldalda vytáhla spoustu peněz. Jeho lehkověrnost mě nepřekvapuje, vždyť šarlatánům padli za oběť mnohem inteligentnější lidé, ale nečekala jsem, že je takový romantik. Tak proto se snažil přesvědčit Emersona, aby kopal v Údolí královen!“

„Sama jsi viděla, jak rychle paní Whitney-Jonesová změnila téma,“ poukázal Ramses. „Pochyby, zejména vyjádřené otcovým způsobem, mohly Fraserovu víru oslabit. Čím déle ho ta dáma bude ovládat, tím více z něj vymámí peněz.“

„Ty peníze jsou, nebo byly Enidiny,“ podotkla jsem. „Není divu, že je tak rozrušená. Moje intuice mi říká, že se za tím skrývá něco dalšího, temnějšího a nebezpečnějšího, než je pouhé vydírání! Zajímalo by mě...“

Odmlčela jsem se, ale Ramses nevyužil pauzy k další teorii. Zřejmě byl na rozpacích ze svých prvních odhadů situace.

„Je to běžná historka,“ prohlásil a pokrčil rameny. „Každý neznámý člověk, který žádá o peníze, by měl být okamžitě podezřelý, a přesto lidé pokračují v tak sporných kauzách, jako jsou sponzorství a korupce.“

„Musíme přijít na způsob, jak odhalíme, co má ta žena za lubem.“

„To bude těžké. Pan Fraser je tvrdohlavý a neobyčejně hloupý.“

Bylo to bezcitné hodnocení, ale pravděpodobně správné. Po chvílce jako by k sobě ještě dodal: „Paní Fraserová si nezaslouží takové neštěstí. Rád jí pomohu, jak budu moci.“

„To je jenom tvoje romantická představa z dětství. Nic jsi jí neslíbil. Už nejsi malý chlapec a já doufám, že máš dost rozumu, abys neprovedl nějaké dětinské, romantické gesto, které by nadělalo více škody než užitku. Jestliže tě něco napadne, nezapomeň to se mnou probrat, než se do toho pustíš.“

„Otec nás potřebuje,“ oznámil Ramses a odcházel.

Byla to pravda, přesto jsem cítila, že jde o pouhou výmluvu. Ramses mi rozhodně neřekl všechno.